

200701735/1.

Datum uitspraak: 27 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/31297 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 7 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 januari 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 maart 2004, verzonden op 5 april 2004, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, (hierna: de rechtbank) het daartegen door appellant ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

Bij uitspraak van 25 juni 2004 heeft de Afdeling het hiertegen door de minister ingestelde hoger beroep gegrond verklaard, die uitspraak vernietigd en de zaak teruggewezen naar de rechtbank.

Bij uitspraak van 7 februari 2007, verzonden op 9 februari 2007, heeft de rechtbank, het door appellant ingestelde beroep alsnog ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Bastein, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

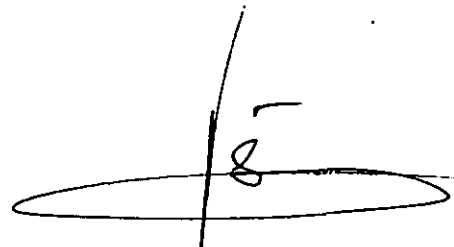
w.g. Bastein
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 juni 2007

13-502.

Verzonden: **27 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in dark ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 06/31297

V-nummer:

Inzake: eiser,
gemachtigde mr. H. W. F. Klarenaar, advocaat te Dordrecht,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde mr. E. de Jong.

I Procesverloop

1 Eiser heeft gesteld dat hij is geboren op en dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit. Hij verblijft naar eigen zeggen sedert 1 augustus 2001 als vreemdeling in Nederland. Op 5 augustus 2001 heeft hij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000. Verweerder heeft op 17 december 2002 eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Eiser heeft zijn zienswijze op deze mededeling schriftelijk naar voren gebracht. Bij besluit van 24 januari 2003 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen. Bij schrijven van 27 januari 2003 heeft eiser tegen dit besluit een beroepschrift ingediend bij de rechtbank. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 21 januari 2004.

2. Bij uitspraak van 29 maart 2004, in zaak nr. AWB 03/5618, verzonden op 5 april 2004, heeft deze rechtbank het beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat verweerder een nieuw besluit neemt.

3 Tegen deze uitspraak heeft verweerder bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 april 2004, hoger beroep ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling). Bij brief van 18 mei 2004 heeft eiser een reactie ingediend bij de Afdeling.

4. Bij uitspraak van 25 juni 2004 heeft de Afdeling het hoger beroep gegrond verklaard, de uitspraak van 29 maart 2004 vernietigd, de zaak terugverwezen naar de rechtbank, de door eiser gemaakte kosten in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vastgesteld op een bedrag van € 322,- en bepaald dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

5. Onder verwijzing naar deze uitspraak heeft de rechtbank verweerder en eiser bij brief van 28 juni 2006 medegedeeld dat het beroep opnieuw in behandeling wordt genomen. Eiser heeft geen schriftelijke aanvullende gronden ingediend. Verweerder heeft bij brief van 20 oktober 2006 de rechtbank medegedeeld te persisteren bij hetgeen is verwoord in het bestreden besluit en verwezen naar het standpunt zoals ingenomen ter zitting van 21 januari 2004.

AWB 06/31297

2

6 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 17 november 2006. Eiser en zijn gemachtigde zijn met kennisgeving niet ter zitting verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

1.2 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag als vorenbedoeld afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gebaseerd op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

1.3 Ingevolge het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

2 Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag - voor zover van belang en samengevat - het navolgende aangevoerd. In nader gehoor heeft eiser aangevoerd dat hij vanaf ongeveer zijn zevende levensjaar elke winter in zijn geboortedorp koranlessen volgde bij de mullah. ligt in het district Jaghori van de provincie Ghazni. Eiser is Shiiet en etnisch Hazara. Bij afwezigheid van de mullah gaf eiser koranlessen aan de kinderen. Op een dag ging eiser naar de school en hoorde van de jongens dat de mullah door de Taliban was meegenomen. Vervolgens is ook eiser september dan wel oktober 1999 door de Taliban aangehouden. In de gevangenis hoorde eiser van de mullah dat deze door de Taliban beschuldigd werd van het verspreiden van de Shiietische godsdienst en het opzetten van mensen tegen de Soennieten. De mullah had tegen de Taliban gezegd dat niet eiser maar hij de schuldige was. In de gevangenis werden beiden tijdens het gebed geslagen en voor "Kafer", goddeloze uitgemaakt. Na zo'n vier dagen is de mullah weggevoerd. Wat er met de mullah is gebeurd weet eiser niet. In het begin als eiser nog met vrije handen bad werd hij geslagen. De eerste week kon eiser dat nog verdragen. Daarna is hij met gesloten handen gaan bidden en werd de rest van zijn detentie niet meer geslagen. Wel werd hij nog voor goddeloze uitgemaakt. Na ongeveer een jaar en acht maanden, zo omstreeks 29 mei 2001, is hij met behulp van de man, van een nicht, , vrijgelaten. De ouders van eiser vreesden voor het leven van hun enige zoon en na ongeveer vijf dagen is eiser met behulp van een reisagent naar Europa gevlucht. Zijn taskera is door zijn reisagent afgenomen. In het

AWB 06/31297

3

aanvullend gehoor heeft eiser verklaard niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan. De Taliban zijn weliswaar weg maar de Pashtun blijven de Pashtun. Pashtun hebben diep in hun hart wraakgevoelens ten opzichte van Hazara en Shiïeten. Alleen Kabul is veilig. Eiser vraagt zich af wie de terugkeer naar zijn dorp en de veiligheid aldaar zal garanderen. In beroep is door eiser aangevoerd dat de Taliban druk doende is zich te hergroeperen en dat Hazara, die in bepaalde regio's zelfs bijna integraal zijn uitgeroeid door de Taliban, nog steeds te vrezen hebben. Eiser verwijst naar het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 19 augustus 2002 (hierna: het ambtsbericht). Aldaar lijkt de Taliban op veel plaatsen verdreven maar is in feite druk doende zich te hergroeperen. Ook door andere bevolkingsgroepen zijn Hazara onderdrukt en te verwachten is dat deze ook voortduurt. Eiser zal geen beroep kunnen doen op de centrale autoriteiten voor bescherming. Blijkens het ambtsbericht wordt gewerkt aan de opbouw van een centraal gezag en de opbouw van een politiemacht. Van een actuele bescherming is evenwel nog geen sprake. Voorts heeft eiser de verkeerde religieuze leiders ondersteund. Uit het ambtsbericht komt ook naar voren de tendens dat de heersende krijgsheren veelal vanuit genoemd standpunt opereren. Eiser stelt in aanmerking te komen voor verlening van een vergunning op de a-dan wel b-grond. Tot slot stelt eiser dat het categoriaal beschermingsbeleid ten onrechte niet wordt toegepast en dat hem direct ten tijde binnenkomst Nederland op de d-grond een vergunning had moeten worden verleend.

Ter zitting van 21 januari 2004 heeft eiser nog gesteld dat terugkeer naar het land van herkomst van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar. In de pleitnotitie ten behoeve van deze zitting heeft eiser ter onderbouwing van zijn standpunt verwezen naar het artikel van Amnesty International "Afghanistan Out of sight, out of mind: the fate of Afghan returnees", een brief van Amnesty International aan verweerder van 9 september 2003, een artikel van Amnesty International van oktober 2003, getiteld "Taliban in de tweede versnelling", en artikelen van Human Rights Watch van juli 2003, getiteld "Killing you is a very easy thing for us", respectievelijk van 8 augustus 2003, getiteld "Afghanistan: security must precede repatriation". Eiser stelt zich op het standpunt dat het (opnieuw) instellen van een categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan geïndiceerd is. De andersluidende uitspraak van de Afdeling van 4 februari 2003 acht eiser achterhaald. Ter nadere onderbouwing van zijn stelling dat hij te vrezen heeft voor vervolging beroept eiser zich in zijn pleitnota voor de zitting van 21 januari 2004 nog op de brief van verweerder aan de Tweede Kamer van 5 januari 2004, naar aanleiding van het algemeen ambtsbericht van 12 november 2003, waaruit blijkt dat extra aandacht moet worden besteed aan onder andere de Hazara bevolkingsgroep uit Centraal-Afghanistan, waartoe eiser behoort.

3 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Verweerder heeft daarbij verwezen naar het bepaalde in het eerste lid van artikel 31, van de Vw 2000.

4 Vooropgesteld moet worden dat de situatie in Afghanistan niet zodanig is dat vreemdelingen afkomstig uit dat land in het algemeen zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Eiser zal dus aannemelijk moeten maken dat met betrekking tot hem persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die zijn vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

AWB 06/31297

4

5 De rechtbank overweegt het volgende.

5.1 De rechtbank stelt vast dat de reden voor vernietiging van haar uitspraak van 29 maart 2004 was gelegen in het feit dat zij naar het oordeel van de Afdeling ten onrechte ambtshalve toepassing had gegeven aan artikel 83 van de Vw 2000, door voor de behandeling ter zitting van het beroep middels een brief aan verweerder te vragen of de na het nemen van het bestreden besluit van 24 januari 2003 verschenen ambtsberichten voor verweerder aanleiding vormden tot handhaving, wijziging of intrekking van dit besluit. Daarmee heeft de rechtbank – wederom volgens de Afdeling – bij de overweging dat verweerder het besluit voor zover het betreft de weigering eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen op voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, onvoldoende gemotiveerd, ten onrechte verwezen naar de beschrijving van de veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies voor etnische minderheidsgroepen in het ambtsbericht van 12 november 2003 en ten onrechte overwogen dat de in dat ambtsbericht vermelde aanbeveling van de UNHCR om het sociale netwerk van asielzoekers uit Afghanistan te betrekken bij de bepaling van de vluchtelingenstatus (pp. 61 en 62) niet is gevolgd. De rechtbank kwam in de vernietigde uitspraak aan bespreking van de overige beroepsgronden niet toe.

5.2 Zoals hiervoor onder 1.5 vermeld heeft eiser geen aanvullende beroepsgronden ingediend.

5.3 Bij uitspraak van 23 maart 2005 (JV 2005, 190), betreffende de omvang van het geding na vernietiging en terugwijzing door de Afdeling oordeelt de Afdeling dat er, indien de Afdeling niet in hoger beroep de zaak zelf afdoet doch deze ter behandeling door de rechtbank terugwijst, geen ruimte is voor het indienen van nieuwe beroepsgronden. Hierdoor zouden partijen wier zaak is teruggewezen in het voordeel komen ten opzichte van partijen wier zaak door de Afdeling zelf wordt afgedaan. De rechtbank zal derhalve slechts een oordeel geven over de door eiser zelf reeds in eerste aanleg naar voren gebrachte grieven.

6.1 Ten aanzien van de stelling van eiser dat hem ten onrechte een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 is onthouden, neemt de rechtbank de overwegingen in het bestreden besluit over. Eiser heeft niet geconcretiseerd dat hij daadwerkelijk te vrezen heeft voor de negatieve aandacht van de Taliban, andere groeperingen dan wel de huidige autoriteiten in Afghanistan. Voor een concretisering is de enkele verwijzing naar de positie van Hazara en de positie en het handelen van de Taliban als beschreven in het ambtsbericht onvoldoende.

6.2 Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft. Verweerder heeft derhalve terecht besloten tot onthouding van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

6.3 Hetgeen eiser heeft aangevoerd biedt eveneens geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat eiser geen specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt op grond waarvan geoordeeld zou dienen te worden dat hij bij gedwongen terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of

AWB 06/31297

5

vernederende behandeling of bestraffing. Bij uitzetting dreigt derhalve geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verweerder heeft dan ook terecht geen grond aanwezig geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

6.4 Ten aanzien van de stelling dat eiser ten onrechte niet in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, overweegt de rechtbank het volgende. Vooropgesteld zij dat verweerder, voor wat betreft de vraag of er aanleiding bestaat een categoriaal beschermingsbeleid te voeren, een ruime beleids- en beoordelingsvrijheid heeft. De rechtbank stelt vast dat verweerder ter zake van Afghanistan thans geen categoriaal beschermingsbeleid voert. De rechtbank is van oordeel dat hetgeen eiser heeft aangevoerd ten betoge dat verweerder dat wel zou moeten doen, niet tot het oordeel leidt dat verweerder niet in redelijkheid ervan heeft kunnen afzien (opnieuw) categoriaal beschermingsbeleid te gaan voeren voor Afghanistan. Anders dan eiser stelt is de uitspraak van de Afdeling van 4 februari 2003 in zoverre niet achterhaald, dat de Afdeling op 9 november 2004 opnieuw heeft geoordeeld dat het niet-voeren van een categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan de rechterlijke toets kan doorstaan. Bij dit oordeel is zowel het algemeen ambtsbericht van 12 november 2003 als het merendeel van de door eiser aangedragen informatie van Amnesty International en Human Rights Watch – die ook deels in genoemd ambtsbericht is verwerkt – betrokken. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid kunnen weigeren eiser in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

7 Het beroep is derhalve ongegrond.

8 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

AWB 06/31297

6

III Beslissing

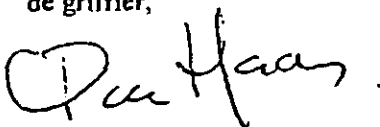
De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. F.H.J.G. Brekelmans, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 7 februari 2007, in tegenwoordigheid van mr. P. de Haas, griffier.

de griffier,

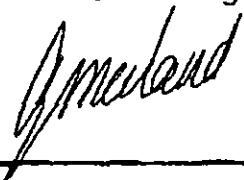
de rechter,

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op:

- 9 FEB 2007

VOOR COPIE CONFORM De griffier van de
rechtbank
te 's-Gravenhage

wnd

Rechtbank te 's-Gravenhage**zittinghoudende te Rotterdam
Vreemdelingenkamer**

Postadres: Postbus 50957, 3007 BV Rotterdam

W AANTEKENEN**[] PER FAX ((078) 613 38 04)****De heer mr. H.W.F. Klarenaar
Postbus 939
3300 AX Dordrecht**

Bezoekadres

Wilhelminaplein 100/125

Rotterdam

Telefoon (010) 297 12 34

Fax (010) 297 25 64

Rebobank 19 23 25 892

Onderdeel

Contactpersoon

Doorkleenummer(s)

Faxnummer afdeling

Datum

Ons kenmerk

Uw kenmerk

Bijlage(n)

Onderwerp

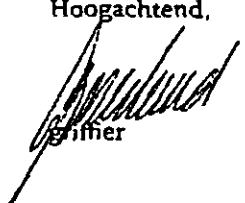
Team 3 Vreemdelingenteam**mevr G. Meiland****2421****010-2972584****9 februari 2007****procedurenummer 06 / 31297 BEPTDN BREK V1 HAA
casusnummer**Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.**het beroep van
justitienummer:
CRV-nummer:**

Geachte heer,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

Griffier

KLARENAAR
advocaten

Mr H.W.F. Klarenaar
Mr J. van der Stel
Mw. Mr M. Luijendijk
advocaten en procureurs

Postadres:
Postbus 939
3300 AX Dordrecht
Bomkade 14
Dordrecht
Tel.: 078 631 24 68
Fax: 078 613 38 04

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

= = Per fax: 070 365 13 80 = =

Dordrecht, 8 maart 2007

APPELSCHRIFT / Hoger Beroepschrift

Inzake: /Staat
Reg.Nr.: 06/31297
Appellant:

RAAD VAN STATE	
1403	INGEKOMEN
B	- 8 MRT 2007
ZAAKNR. 200701735	
AAN: P.W. DE Bont	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen;

De heer van Afghaanse nationaliteit, verblijvende te verder te noemen appellant, te dezer zake woonplaats kiezende te (3311 JD) Dordrecht, aan de Bomkade 14, ten kantore van zijn gemachtigde mr. M. Luijendijk, advocaat te Dordrecht, die tot het indienen van het onderhavige hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd is, zulks met het recht van substitutie.

Appellant stelt hierbij en middels dit schrijven hoger beroep in tegen de in kopie bijgevoegde uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam, sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken, (reg.nr.: 06/31297), uitgesproken op 7 februari 2007 en verzonden op 9 februari 2007.

Dit appelschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1:

De rechtbank overweegt in voornoemde uitspraak o.a. het volgende:

- r.o. 6.1 "Ten aanzien van de stelling van eiser dat hem ten onrechte een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 is onthouden, neemt de rechtbank de overwegingen in het bestreden besluit over. Eiser heeft niet geconcretiseerd dat hij daadwerkelijk te vrezen heeft voor de negatieve aandacht van de Taliban, andere groeperingen dan wel de huidige autoriteiten in Afghanistan. Voor een concretisering is de enkele verwijzing naar de positie van Hazara en de positie en het handelen van de Taliban als beschreven in het ambtsbericht onvoldoende."
- r.o. 6.2 "Gelet op het voorgaande heeft verveerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft.

ADVOCLAIM®

KLARENAAR
advocaten

Verweerder heeft derhalve terecht besloten tot onthouding van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000."

Toelichting:

In het voornemen en de bestreden beschikking heeft verweerder geconcludeerd dat eiser geen vluchteling is in de zin van het Verdrag. Eiser zou zich in dit kader slechts hebben beroepen op de algemene slechte situatie in Afghanistan en dit is niet toereikend voor een gegrond beroep op vluchtelingenschap.

Dit is echter niet juist. Van belang is in dit kader dat het relaas geloofwaardig is geacht. Appellant heeft zich niet alleen heroepen op de algemene slechte veiligheidssituatie in Afghanistan. Immers, uit het rapport van nader gehoor blijkt dat appellant heeft verklaard in 1999 te zijn opgepakt door de Taliban op grond van zijn geloof (Shi'itisch moslim) en zijn etnische achtergrond (Hazara) en ruim een jaar en acht maanden in gevangenschap heeft gezeten zonder te zijn berecht door een gerechtelijke instantie. Hierbij is hij mishandeld.

In de zienswijze is dan ook namens hem aangevoerd dat de risico's op vervolging door de Taliban op grond van zijn etnische achtergrond en zijn geloof zich reeds hadden verwezenlijkt. Daarmee werd uiteraard bedoeld op het feit dat appellant een jaar en acht maanden zonder eerlijk proces heeft vastgezet en werd mishandeld. En in verband daarmee heeft hij verwezen naar de algemeen slechte veiligheidssituatie om aan te tonen dat de Taliban nog steeds actief is, in het bijzonder in de regio waar hij vandaan komt.

Appellant verwijst in dit kader naar artikel 4 lid 4 van de Definitierichtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, hierna te noemen Drl. Hieruit blijkt dat in het verleden ondergane vervolging of ernstige schade of bedreiging daarmee, duidelijke aanwijzingen zijn voor toekomstige vervolging of ernstige schade.

Appellant heeft om die reden derhalve wel geconcretiseerd aangegeven althans een duidelijke aanwijzing gegeven dat hij daadwerkelijk te vrezen heeft voor de negatieve aandacht van de Taliban, andere groeperingen dan wel de huidige autoriteiten in Afghanistan. De rechtbank heeft dit miskend. Het is voor appellant niet mogelijk geweest om zich in de beroepsprocedure bij de rechtbank op dit artikel van de Drl te beroepen aangezien hij na de uitspraak van uw Afdeling d.d. 25 juni 2004 in deze zaak geen nieuwe gronden van beroep meer mocht indienen. Desondanks stelt appellant zich op het standpunt dat de rechtbank in de bestreden uitspraak rekening had moeten houden met de bepalingen van de richtlijn. De rechtbank had de Nederlandse vreemdelingenwet, in casu artikel 29 lid 1 sub a, richtlijn conform moeten interpreteren. Er is immers wel door appellant in het nader gehoor, de zienswijze en in de gronden van beroep aangevoerd dat hij reeds was opgepakt door de Taliban. Op basis van de paragrafen 2-7 is namelijk duidelijk geworden dat voor de artikelen 4-10 indirecte werking kan worden aangenomen.

De rechtbank heeft derhalve ten onrechte geen, althans onvoldoende rekening gehouden met de bepalingen van de Drl en heeft ten onrechte aangenomen dat appellant zijn vrees niet heeft geconcretiseerd.

Grief 2:

De rechtbank overweegt in voornoemde uitspraak o.a. het volgende:

KLARENAAR
advocaten

r.o. 6.3 "Hetgeen eiser heeft aangevoerd biedt eveneens geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat eiser geen specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt op grond waarvan geoordeeld zou dienen te worden dat hij bij gedwongen terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende bestraffing. Bij uitzetting dreigt derhalve geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verweerder heeft dan ook terecht geen grond aanwezig geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b. van de Vw 2000."

Toelichting:

Bij deze grief geldt hetzelfde verweer. Appellant zou volgens verweerder geen specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk hebben gemaakt op grond waarvan geoordeeld kan worden dat appellant bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Appellant acht dit onjuist. De rechtbank heeft ten onrechte onvoldoende rekening gehouden met de bepalingen uit de Drl. Ik verwijs hierbij naar de toelichting bij grief 1. De rechtbank had de Nederlandse vreemdelingenwet, in casu artikel 29 lid 1 sub b, richtlijn conform moeten interpreteren. Nu dit niet is geschied komt de uitspraak van de rechtbank voor vernietiging in aanmerking.

Conclusie:

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellante Uw College derhalve:

- de aangevallen uitspraak van de rechtbank, waarvan hoger beroep, nietig te verklaren dan wel te vernietigen;
- voor zover rechtens gewenst te bepalen dat de Rechtbank in deze een nieuwe uitspraak zal moeten formuleren met inachtneming van Uw uitspraak.
- verweerder te veroordelen in de (proces)kosten.

Hoogachtend,

M. Luijendijk.